

рено свинско месо съ хрѣнъ. И всичко тъй благородно, прилично! Тодоръ ядѣше и следъ всѣка порция изпиваше по една чашка чудесно вино, сжщо като нѣкой генералъ или графъ. Следъ свинското месо му донесоха каша съ гжша масъ, сетне яйца, пържени съ свинска масъ и печени дробчета. И той все ядѣше и се възхищаваше. Още какво? Още му донесоха баница съ лукъ и попарена рѣпица съ квасъ. „И какъ тия господа не се пукватъ отъ толкова ядене!“ — мислѣше си той. Най-после му донесоха голѣмо гърне съ медъ (пиво). Следъ обѣда явява се дяволтъ съ сини очила, покланя се низко и пита:

— Доволни ли сте отъ обѣда, Тодоръ Пантелеичъ?

Но Тодоръ не можеше нито дума да продума — той бѣ се надулъ отъ ядене. Той бѣше преялъ, тежко се чувствуваше, и, за да се развлѣче колко-годе, разглеждаше обувката на лѣвия си кракъ.

— За такива обуца по-долу отъ седемъ и половина рубли азъ не съмъ вземалъ, — думаше си той — Кой ли ги е шилъ?

— Козма Лебедкинъ, — отговори веднага лакеятъ.

— Да се повика тука тоя простакъ!

Явява се веднага Козма Лебедкинъ отъ Варшава. Спира се на далечно разстояние, около вратата, и пита:

— Какво ще заповѣдате, господарю?

— Млѣкъ! — викна Тодоръ и тропна съ кракъ. Да не си посмѣлъ да разсжждавашъ и помни своето долно обуцарско звание! Та ти човѣкъ ли си? Дърво Обуца не умѣешъ да шиешъ. Азъ зжбитѣ ти ще изкъртя. Защо си дошълъ?

— За пари. . .

— Пари ли? Вѣнъ! Въ сжбота ела! Лакей, изгони го навѣнъ!